

Justitsministerens virksomme Deeltagelse i Bestyrelsen, hvilket selvfølgelig ogsaa gjælder de Beslutninger, for hvilke den ærede Taler især syntes at nære Ængstelse, de Beslutninger nemlig, som Repræsentantskabet skulde kunne tage med Hensyn til Forandringer i Bestemmelserne om dets Sammensætning og Valg, det, den ærede Taler syntes at nære Frygt for, at det af Interessenterne selv valgte Repræsentantskab skulde kunne beslutte lignende Ting som den, at gjøre Bestillingen som Repræsentant arvelig, havde jeg nær sagt, eller lade Repræsentantskabet supplere sig selv. Dette forekommer mig at være en høist usandsynlig Ting at befrygte, og endnu mere usandsynligt forekommer det mig, at nogen Justitsminister skulde give sit Samtykke til noget Saadant. Jeg tror virkelig ikke, at der er nogen som helst Anledning til at nære Ængstelse i denne Henseende. Den samme ærede Taler gjorde en Udsættelse med Hensyn til Bestemmelserne i § 4 Vitra d., forsaavidt der deri betinges Samtykke fra Eieren af en Hæftelse til Nationalbanken, førend den Bygning, paa hvilken en saadan Hæftelse hviler, kan udgaae af Brandsforsikringen. Det forekommer mig imidlertid, at en saadan Bestemmelse er aldeles i sin Orden. Naar man betænker, at Optagelsen i Kjøbstædernes Brandsforsikring hidtil har været en tungten Sag, saa har enhver Eier af en Hæftelse til Nationalbanken været berettiget til at vente, at den paagjældende Bygning var og vedblev at være forsikret i Kjøbstædernes Brandsforsikring. Det hører med til det Contractsforhold, paa hvilket han har indladt sig, og Lovgivningsmagten bør ikke tillade, at det brydes uden hans Samtykke. Det er en Bestemmelse, som er saa fuldkommen i sin Orden, at jeg vanskelig kan fatte, af hvilken Grund den ærede Taler har villet modsætte sig den. — Den ærede Folkethingsmand for Maribo Amts 2den Valgkreds (Frederiksen) gjorde en Bemærkning om det Duskelige i at faae optaget Bestemmelser i denne Lov om en Forpligtelse for Kjøbstædernes Brandsforsikring til at erstatte den Skade, som ved Ildbrand foranlediges paa andre ikke asfurerede eller maaskee endog ikke asfurerelige Eiendele. Det er en Sag, som jo ganske vist har sin store

Betydning, men med Hensyn til hvilken jeg tillige maa gjøre opmærksom paa, at der, som den ærede Taler ogsaa nævnte, allerede tidligere fra Regjeringens Side har været gjort Forsøg paa at faae den ordnet; men ligesom det ikke lykkedes, dengang Forslag i saa Henseende blev forelagt fra Regjeringens Side, at tilveiebringe Enighed om den rette Maade at faae den ordnet paa, saaledes tror jeg ogsaa, at der kunde være nogen Grund til at frygte for, at det heller ikke vil lykkes denne Gang. Jeg skal derfor tillade mig at fravaade, at man søger at bringe denne Sag i Forbindelse med nærværende Lovforslag; thi jeg tror, at man, uden al opnaae noget Positivt med Hensyn til det Formaal, som den ærede Taler arbejder for, blot vil opnaae at faae denne Sag standset, saa at vi igjen ad Aare skulle tage fat paa den forfra. — Jeg kommer nu til de Bemærkninger, der faldd fra den ærede Folkethingsmand for Odense Amts 1ste Valgkreds (Koch). Det ærede Medlem gjorde nogle Indsigelser mod Bestemmelserne i § 7. Det forekommer mig, efter hvad han selv gjorde opmærksom paa, at de Indsigelser, han fremkom med, egentlig ikke vare Realitetsindsigelser. Han berørte den Ængsteligthed, der var i Kjøbstæderne, og — jeg indrømmer fra mit Standpunkt — vistnok ogsaa med Grund, for at Jal Forbindelse mellem Kjøbstædernes Brandsforsikring og Regjeringen skulde ophøre, ja endog at Regjeringens Tilsyn skulde kunne bortfalde ifølge en Beslutning fra Repræsentantskabet. Det ærede Medlem indrømmede dog, at denne Frygt egentlig ikke havde noget Støttepunkt i Lovudkastets § 7, saaledes som det nu er affattet, idet den virkelige Forandring, det virkelige Ophør af Regjeringens Tilsyn med Brandsforsikringen ikke vil kunne iværksættes, førend Sagen paany har været forelagt for Regjeringen. Jeg har havt den samme Betænkning som den ærede Taler, og derfor er det en af de saa Forandringer, jeg har gjort i det Grundlag, der kom til mig fra den nedsatte Commission, i hvilket det ubetinget var bestemt, at Repræsentantskabet, naar de 10 Aar vare gaaede, kunde bestemme, at Regjeringens Tilsyn skulde ophøre. Jeg har nemlig af-